

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobkyně: **L. D.**, státní příslušnice Ukrajiny, narozené ..., v ČR bytem X, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, poštovní schránka 21/OAM, 170 34, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2017, č. j. OAM-41/LE-BE01-BE04-2017, o udělení mezinárodní ochrany,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou dne 27. 4. 2017 zdejšímu soudu se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, §14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobkyně namítla, že žalovaný postupoval v rozporu s ustanoveními § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a ustanovením § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Doplnila, že se obává návratu na Ukrajinu, neboť její rodině bylo po zabití jejího syna při Majdanu vyhrožováno, a rovněž se obává pronásledování věřiteli, kterým dluží peníze. Na závěr žalobkyně uvedla, že svá žalobní tvrzení dále doplní po poradě s právníkem.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně uvedl, že v případě žalobkyně se jedná o opakovanou žádost ze stejných důvodů. Žalobkyně z Ukrajiny vycestovala v roce 2002

na platný cestovní doklad a turistické vízum přes Polskou republiku, jak sama uvedla, z ekonomických a rodinných důvodů. Ve své vlasti neměla žádné potíže se státními orgány, policií ani soudy. Stejně tak potvrdila, že nebyla na Ukrajině politicky ani nijak jinak veřejně aktivní. V ČR žádala o mezinárodní ochranu v září roku 2002, přičemž její žádost byla jako zjevně nedůvodná zamítnuta rozhodnutím ze dne 25. 9. 2002, č. j. OAM-4248/VL-11-2002, které nabylo právní moci dne 24. 11. 2002 a bylo potvrzeno rozsudkem soudu dne 25. 8. 2003, č. j. 24 Az 312/2003 - 24, který nabyl právní moci dne 15. 9. 2003.

Žalovaný dále uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem opakované žádosti žalobkyně je obava z ekonomické situace ve vlasti a snaha o legalizaci jejího pobytu poté, co byla zadržena a umístěna v zařízení pro zajištění cizinců za účelem vyhoštění. Žalobkyně tedy žádost podala v situaci, kdy byla bezprostředně ohrožena správním vyhoštěním, protože po ukončení předchozího správního řízení na území ČR vědomě pobývala a živila se nelegálně různými brigádami. Podle žalovaného žalobkyně neuvedla žádné azylově relevantní skutečnosti a žalovaný ani žádné nezjistil.

Žalovaný považuje námitku žalobkyně o zkrácení jejích práv za lichou, neboť z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3Azs 119/2004 - 50, plyne, že „[j]estliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v ČR za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě. Zkoumání příčin, proč žadatel nepožádal o azyl bezprostředně po svém příjezdu do země, je tak vždy na místě a společně s vyhodnocením jiných tvrzení žadatele je součástí zjišťování skutečného stavu věci“. Přitom z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že snaha o legalizaci pobytu není azylově relevantním důvodem (viz rozsudek ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003 - 46, publ. č. 18/2003 Sb. NSS). Naopak podání žádosti o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění může vést k zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost dle § 16 odst. 1 zákona o azylu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 48, publ. pod č. 1724/2008 Sb. NSS). Žalovaný dále v souvislosti s tvrzením žalobkyně o pronásledování soukromými osobami v zemi původu odkázal na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 8. 11. 2012, č. j. 2 Azs 22/2012 - 44 a v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 Azs 43/2008 - 47, že „tvrzené obavy z vybrožování ze strany soukromých osob a případně i z jejich násilného jednání, i třeba odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly, nezajistily účinnou ochranu apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách té které země však ještě nečiní z takového ohrožení „pronásledování“, a tedy ani azylový důvod“.

Žalovaný považuje žalobní body za pouhý obecný výčet ustanovení správního řádu a zákona o azylu, které měl žalovaný porušit, bez jakéhokoliv upřesnění, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí správního orgánu v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí. V tomto ohledu poukázal na zásadu vigilantibus iura a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2006, č. j. 7 Azs 221/2005.

Doplnil, že země původu žalobkyně je z pohledu standardů požadovaných ustanovením § 14a odst. 1 azylového zákona hodnocena jako země, kde existuje účinná ochrana před vážnou újmou ve smyslu čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice a žalobkyně k ní

má přístup. To stejné platí i pro situaci, kdy lze vyhledat účinnou ochranu v jiné části země (možnost vnitřní ochrany). Svá zjištění přitom žalovaný podložil objektivními informacemi z informačních zdrojů, které jsou respektovány justičními orgány. Podle žalovaného tedy v případě žalobkyně nejsou dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 azylového zákona a námitku nepovažuje za důvodnou.

Na závěr uvedl, že právo žalobkyně na doplnění či vyjádření se ke skutkovému ději bylo zachováno, avšak žalobkyně neuplatnila žádné námitky či připomínky a svého práva na doplnění nevyužila. Pohovor se žalobkyní byl veden v jazyce jí zvoleném a žalobkyně svým podpisem stvrdila, že jeho obsahu plně porozuměla. V podrobnostech žalovaný odkázal na správní spis a napadené rozhodnutí. Na základě uvedených skutečností žalovaný soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobkyně v replice ze dne 30. 5. 2017 uvedla, že žalovaný ve svém vyjádření zcela pominul, že v žalobě uvedla obavu z pronásledování její osoby a její rodiny po zabití jejího syna při Majdanu. Mimo to má žalobkyně obavu z věřitelů, kterým dluží peníze, a kteří se na vrácení peněz dotazovali dcer žalobkyně. V této souvislosti žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 – 57, podle něž čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice (*„jestliže subjekty uvedené v odstavci 1 (stát, strany nebo organizace, které ovládají stát) učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup“*) lze považovat za výkladové vodítko pro posouzení schopnosti státu zajistit ochranu před pronásledováním. Z ustanovení vyplývají dvě podmínky pro existenci ochrany v zemi původu, a to že poskytovatelé ochrany činí přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a že žadatel má k této ochraně přístup. Z dostupných informací o zemi původu přitom dle žalobkyně plyne, že v obecné rovině funkční systém právní ochrany není v praxi schopen zajistit ochranu, a tudíž nelze takový právní systém považovat za dostatečný a nelze ani očekávat, že se na takové orgány bude žadatel obracet. Svědčí o tom i skutečnost, že smrt syna žalobkyně nebyla nikdy řádně prošetřena a výhrůžky pokračovaly následně i po smrti syna. Žalovaný tedy podle žalobkyně bez dalšího zdůvodnění konstatoval, že na Ukrajině existuje účinná ochrana před vážnou újmou, aniž by se vypořádal se skutečností, zda je Ukrajina schopna nebo ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu žalobkyni.

V návaznosti na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu žalobkyně také poukázala na rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci HER proti Francii, ze dne 29. 4. 1997, číslo stížnosti 24573/94, kde soud v odstavci 40 uvádí *„Vzhledem k absolutní povaze zaručeného práva nevylučuje Soud, že článek 3 Úmluvy může dopadat i na případy, kdy nebezpečí pochází od osob, či skupin osob, které nejsou veřejnými činiteli. Musí však být prokázáno, že nebezpečí je skutečné (real risk) a orgány přijímajícího státu (mysleno přijímajícího vyhoštěnou osobu) nejsou schopny zamezit tomuto nebezpečí poskytnutím odpovídající ochrany.“* Žalobkyně také doplnila, že o beztrestnosti při šetření trestných činů mezi roky 2014 a 2016 hovoří i Úřad vysokého komisaře pro Lidská práva OSN ve zprávě z července 2016. Za vraždy civilistů ve východní části Ukrajiny a demonstrantů při Majdanu byl potrestán jen mizivý počet pachatelů a násilí v Oděse z 2. 5. 2014, které si vyžádalo 48 obětí, stále nebylo adekvátně šetřeno a zpráva pochybuje o nestrannosti soudu. Rovněž zpráva Amnesty International z února 2015 poukazuje na to, že rok po Euromajdanu se oběti násilí stále nedostaly ke spravedlnosti a

kritizuje nefunkční justiční systém na Ukrajině. O beztrestnosti na Ukrajině hovoří dokonce i zprávy, které žalovaný zahrnul do podkladů pro vydání rozhodnutí, nebo též článek v The Norwegian Country of Origin Information Centre, Landinfo, z července roku 2015.

Žalobkyně uzavřela, že žalovaný v napadeném rozhodnutí ani ve vyjádření k žalobě neprokázal, že by Ukrajina byla bezpečnou zemí, ve které by byla zabezpečena fungující adekvátní ochrana před pronásledováním vzhledem k výhrůzkám po zabití syna při Majdanu. Vícekrát uváděla, že v případě návratu ji hrozí vážná újma ze strany soukromých osob napojených na mafii, přičemž státní aparát jí adekvátní ochranu nemůže poskytnout. Žalobkyně se proto domnívá, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany, a žalovaný měl dle jejího názoru zhodnotit okolnosti jejího případu též v souvislosti s možností udělení humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu.

Soud v daném případě rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci takový postup soudu akceptovali (viz § 51 odst. 1 s. ř. s.).

V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 12 zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“

Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,

c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

Soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti:

Žalobkyně podala dne 1. 3. 2017 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, kterou následně odůvodnila tím, že z Ukrajiny vycestovala v roce 2002 přes Polskou republiku s platným cestovním pasem a turistickým vízem. V září roku 2002 požádala o mezinárodní ochranu v České republice, ale nebyla jí udělena. Jako důvod současné žádosti uvedla, že se s ní manžel rozvedl a dcery jí řekly, ať už nevolá, že už jí neznají a nepotřebují ji. Při pohovoru konaném dne 27. 3. 2017 žalobkyně nad rámec skutečností uvedených dne 3. 3. 2017 uvedla, že její syn byl přibližně 26. 5. 2013 zabit po Majdanu, a že následně bylo vyhrožováno její rodině, dcerám, ale neví kdo a proč.

Zopakovala, že dcery jí řekly, ať už jim nevolá a nevrací se. Žalobkyně se tak domnívá, že v případě návratu na Ukrajinu by byla bezdomovcem. K tomu žalobkyně dodala, že stále dluží půjčené peníze.

Žalovaný si za účelem posouzení důvodnosti obav žalobkyně opatřil informace o zemi původu, a to Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 3. 6. 2016, č. j. 103518/2016-LPTP a ze dne 25. 7. 2016, č. j. 107283/2016-LPTP, Informaci Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze září 2015: Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – aktualizace č. 3, Zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině (za období od 16. 11. 2015 do 15. 2. 2016) ze dne 3. 3. 2016, Výroční zprávu Human Rights Watch 2017-Ukrajina ze dne 12. 1. 2017, zprávu Freedom House ze dne 27. 1. 2016, Výroční zprávu Amnesty International 2017 – Ukrajina ze dne 22. 2. 2017, zprávu Ministerstva zahraničí Spojených států amerických o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2015 ze dne 13. 4. 2016 a informaci Ministerstva zahraničí Velké Británie – Ukrajina: Krym, Doněck a Luhansk z ledna 2016. Dne 3. 4. 2017 umožnil žalovaný žalobkyni se s těmito podklady seznámit, avšak žalobkyně svého práva nevyužila, pouze zopakovala svá tvrzení z předcházejících pohovorů.

Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobkyni nepřiznal mezinárodní ochranu na území České republiky. Konstatoval, že motivací žalobkyně k podání žádosti byla její snaha o legalizaci pobytu na území České republiky, avšak mezinárodní ochrana k tomu neslouží. Připustil, že na Ukrajině panuje tíživá ekonomická situace, která však postihuje všechny občany a není důvodem k udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný rovněž v případě žalobkyně neshledal hrozbu vážné újmy, která by odůvodňovala přiznání doplňkové ochrany.

Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu konaném dne 23. 9. 2002 soud zjistil, žalobkyně se zadlužila v roce 1996 u svého zaměstnavatele a slíbila mu vrácení peněz do 5 let. Po ztrátě zaměstnání jí dluh zůstal a ona se obávala, že kvůli tomu přijde o byt. Proto se rozhodla peníze vydělat v České republice. Dále doplnila, že její byt je zástavou ve smlouvě o vrácení peněz podniku.

Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz. § 75 s. ř. s.).

Soud předně konstatuje, že uvedení ustanovení zákona, které měl žalovaný porušit, není bez dalšího řádným žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Jelikož žalobkyně naznačené žalobní námitky po podání žaloby avizovaným způsobem nedoplnila, nepovažuje soud uvedená ustanovení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu a ustanovení § 14 zákona o azylu za žalobní námitky. Protože však žalobkyně dále v žalobě uvedla, že se návratu do vlasti obává z důvodu výhrůžek její rodině po smrti jejího syna při Majdanu a výhrůžek věřitelů, kterým dluží peníze, přičemž její tvrzení se vztahují k ustanovení § 12 popřípadě § 14a zákona o azylu, nedospěl soud k závěru, že žalobkyně v žalobě neuvedla žádná žalobní tvrzení, a proto neshledal důvod k odmítnutí žaloby.

Soud nicméně nepřehlédl, že žalobkyně v předcházejícím správním řízení neuvedla, že na Ukrajině bylo vyhrožováno její osobě, nýbrž její rodině, konkrétně jejím dcerám. Není tudíž zřejmé, z čeho žalobkyně v replice dovozuje, že bylo vyhrožováno přímo jí, respektive že jí hrozí pronásledování. Žalobkyně rovněž v žalobě ani v předcházejícím správním řízení nespecifikovala, kdo jí (jejím dcerám) měl vyhrožovat, čím jí (jejím dcerám) bylo vyhrožováno ani z jakého důvodu jí (jejím dcerám) bylo vyhrožováno. Jako důvod své žádosti žalobkyně při pohovoru konaném dne 3. 3. 2017 uvedla pouze obavu z bezprizornosti v zemi původu, protože se s ní manžel rozvedl a dcery si nepřejí její návrat ani s ní komunikovat. O vyhrožování její rodině po synově smrti se žalobkyně prvně zmínila teprve při pohovoru konaném dne 27. 3. 2017. Protože tvrzení žalobkyně o vyhrožování její rodině jsou zcela obecná a nebyla uváděna od počátku řízení o žádosti žalobkyně, nepovažuje je soud za věrohodná. Bez ohledu na to však soud zdůrazňuje, že relevantní z hlediska mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14a zákona o azylu jsou pouze skutečnosti, které se vztahují přímo k žadateli o mezinárodní ochranu, přičemž žalobkyně v podané žalobě a pohovoru konaném dne 27. 3. 2017 tvrdila, že bylo vyhrožováno její rodině, se kterou od svého příjezdu do ČR v roce 2002 nežije, nikoliv jí. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani úprava jejího tvrzení v replice. Soud proto tato tvrzení nepovažuje za relevantní z hlediska důvodů k udělení mezinárodní ochrany. Je třeba zdůraznit, že žalobkyně se od roku 2002 v zemi původu nezdržovala, takže jí ve vlasti nikdo nemohl vyhrožovat. Kromě toho tvrzení, že jí někdo vyhrožoval bez uvedení jakékoliv specifikace, je samozřejmě nevěrohodné.

Dále soud k obavě žalobkyně z pronásledování věřiteli konstatuje, že žalobkyně při pohovoru ke své žádosti o azyl v roce 2002 uvedla, že jejím věřitelem je její bývalý zaměstnavatel a obávala se ztráty bytu. Není tedy zřejmé, z čeho žalobkyně nyní dovozuje, že bude pronásledována soukromými věřiteli, když její bývalý zaměstnavatel má jako věřitel dle údajů poskytnutých žalobkyní legální možnost uspokojit svou pohledávku ze zástavy (bytu žalobkyně). Soud proto nepovažuje obavu žalobkyně za oprávněnou. Kromě toho musí soud podotknout, že snaha věřitele dosáhnout zaplacení dluhu je zcela legální a nelze ji hodnotit jako pronásledování dlužící osoby. Vyhýbání se úhradě dluhu není důvodem k udělení mezinárodní ochrany. Rovněž tvrzení žalobkyně, že je po zabití syna na Majdanu pronásledovaná, nepovažuje soud za důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. a) nebo § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobkyně k tomuto tvrzení neuvedla ani jednu podrobnější skutečnost a vzhledem k tomu, že se v době útoku na Majdanu ani po té na Ukrajině nezdržovala, je její tvrzení o pronásledování z tohoto důvodu zcela nevěrohodné. Žalovaný tedy postupoval v souladu se zákonem, když žalobkyni z důvodů uvedených v § 12 písm. a) nebo § 12 písm. b) zákona o azylu, azyl neudělil.

Soud neshledal v případě žalobkyně ani důvod pro udělení doplňkové ochrany, neboť žalobkyně ani netvrdila, že by jí hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Protože tedy žalobkyně netvrdila hrozbu relevantní újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu, soud nezjišťoval, zda by žalobkyně měla ve své vlasti možnost dovolat se skutečné ochrany u orgánů státu. Soud na základě uvedených skutečností, neshledal námitku žalobkyně důvodnou.

Jelikož soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, výrokem pod bodem I. ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. výrokem pod bodem II. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci neměla úspěch a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. listopadu 2017

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
B. K.